

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **F. A.**, bytem F. 414/78, B., zastoupená JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12.3.2015, č.j. MV-140068-4/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12.3.2015, č.j. MV-140068-4/SO-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 30.9.2013, č.j. OAM-13464-

9/DP-2013, MV-39216-3/OAM-2013, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně ze dne 12.3.2013 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, a to z toho důvodu, že ji žalobkyně podala osobně na území České republiky, ačkoli k tomu nebyla oprávněna.

I. Podstata věci

Žalobkyně dne 12.3.2013 na území České republiky podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců, přičemž jako důvod jejího podání specifikovala společné soužití s manželem.

Žalobkyně nejprve na území České republiky pobývala na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to po dobu řízení o žalobě a kasační stížnosti týkající se její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které nebylo vyhověno. Platnost tohoto víza skončila ke dni právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu (11.10.2011) a žalobkyni byl udělen výjezdní příkaz do 25.10.2011. Dne 24.10.2011 žalobkyně podala jednak žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a dále žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. K vyznačení tohoto víza do cestovního dokladu žalobkyně ve smyslu § 51 odst. 5 zákona o pobytu cizinců však nikdy nedošlo. Protože řízení o žádosti o trvalý pobyt bylo zastaveno, ministerstvo rozhodlo i o žádosti ze dne 24.10.2011 o udělení víza za účelem strpění pobytu na území podle 33 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců tak, že nebylo uděleno (rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 19.8.2013). Vedle toho žalobkyně žádala o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu dne 23.4.2012, 16.10.2013 a dne 11.3.2013, přičemž žádné ze žádostí nebylo vyhověno.

Pokud jde o žádost ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců podanou dne 12.3.2013, ta nebyla podle ministerstva a žalované podána v době, kdy by žalobkyně pobývala na území na základě uděleného dlouhodobého víza ani povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za jiným účelem ve smyslu § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož může cizinec v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ministerstvu. S ohledem na shora uvedené ministerstvo a žalovaná dospěli k závěru, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny byla žalobkyně oprávněna podat pouze prostřednictvím zastupitelského úřadu, jak vyplývá z § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Závěry žalované a ministerstva nyní žalobkyně napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

Žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná se pouze ztotožnila se závěry ministerstva a nevypořádala se se všemi námitkami žalobkyně. Podle žalobkyně se žalovaná spokojila pouze s konstatováním, že žalobkyni nebylo uděleno dlouhodobé vízum, a proto byla oprávněna podat žádost ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců pouze na zastupitelském úřadu České republiky. Tento svůj závěr však žalovaná nepodložila právním rozbořem zákonných ustanovení a své rozhodnutí tak řádně neodůvodnila.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobkyně domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí žalované, tak prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalované

Žalovaná uvádí, že se ke všem skutečnostem vyjádřila v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně odkazuje s tím, že v jeho odůvodnění je podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely a k jakým závěrům dospěly.

Žalovaná s ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul, a na svém procesním stanovisku taktéž setrvala během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnila žalobkyně v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Jediným žalobním bodem byla námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, pokud by z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jak o věci žalovaná uvážila a proč má odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané žalobkyní za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodla a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů.

V odvolání žalobkyně namítala, že cizinec, který pobývá na území České republiky v režimu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, má všechna práva jako cizinec, kterému již vízum bylo uděleno. Tudíž může i požádat o povolení k trvalému pobytu. V doplnění svého odvolání žalobkyně dále uvedla, že oprávněnost podání své žádosti dovozuje ze srovnání § 69 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a § 42a odst. 6 téhož zákona. Dne 24.10.2011 žalobkyně podala žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění podle 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně dovozovala, že ode dne následujícího po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, tedy od 26.10.2011, pobývala na území na vízum k pobytu nad 90 dnů v režimu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dále namítala, že jejímu zástupci je z praxe známo, že ministerstvem je řešena otázka, zda se § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vztahuje rovněž na vízum v režimu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru je podle žalobkyně rozhodující, jak se liší doslovné znění § 42a odst. 6 a § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobkyně v odvolání dovozovala, že § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nerozlišuje, zda vízum již bylo uděleno nebo se jedná o pobyt na vízum v režimu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně tak z citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců dovozovala odlišný úmysl zákonodárce.

Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí citovala § 89 odst. 2 správního řádu, § 42a odst. 5, § 42a odst. 6 a § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že po přezkoumání předloženého spisového materiálu dospěla k závěru, že podmínky pro zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území byly splněny. Spisovým materiálem je doloženo, že žalobkyně v době podání žádosti pobývala na území České republiky na základě fikce pobytu na doposud neudělené dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, o které žádala dne 24.10.2011, 23.4.2012, 16.10.2012 a 11.3.2013 a které jí nikdy nebylo uděleno. V době podání žádosti nepobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem ani na základě uděleného dlouhodobého víza. Žádost tak byla žalobkyně oprávněna podat pouze na zastupitelském úřadu.

K tomu soud uvádí, že i přesto, že se žalovaná explicitně nezabývala žalobkyní předestřeným porovnáváním aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců s obsahem toho ustanovení zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že žádost o povolení k trvalému pobytu lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu (§ 69 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců), nezpůsobuje to nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Žalovaná totiž uvedla, že na základě spisového materiálu má za to, že dlouhodobé vízum za účelem strpění na území žalobkyni v době podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny uděleno nebylo.

Žalovaná tak proti odvolacím námitkám postavila svůj závěr, že žalobkyně v době podání žádosti nepobývala na území České republiky ani na základě povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem ani na základě uděleného dlouhodobého víza, ale pouze na základě tzv. fikce pobytu na doposud neudělené dlouhodobé vízum. Nosné úvahy a závěry jsou z napadeného rozhodnutí tudíž srozumitelně podávány.

Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je dále třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Případné mezery v odůvodnění napadeného druhostupňového rozhodnutí proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně. Pokud jde o argumentaci ministerstva, to se podrobně zabývalo výkladem relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců ve vztahu k žádosti žalobkyně a mimo jiné uvedlo, že fikce pobytu na ještě neudělené vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území chrání cizince před právními důsledky spojenými s uplynutím doby platnosti stávajícího pobytového oprávnění. Pokud zákon v § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců hovoří o pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, musí se podle ministerstva jednat o dlouhodobé vízum, které bylo cizinci vydáno, a nikoli o fikci pobytu na dosud neudělené dlouhodobé vízum, které navíc nemusí být cizinci vůbec uděleno. Ministerstvo zdůraznilo, že pokud zákon u vyššího pobytového oprávnění, kterým je v daném případě povolení k dlouhodobému pobytu, vyžaduje, aby bylo v době podání žádosti toto oprávnění vydané, pak je zřejmé, že tento požadavek se musí uplatnit i v případě nižšího pobytového oprávnění, kterým je dlouhodobé vízum.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým ještě odpovídá kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí.

Se závěry žalované a ministerstva pak žalobkyně v podané žalobě věcně nikterak nepolemizovala. Až po lhůtě pro rozšíření žalobních bodů u jednání prostřednictvím (nového) zástupce argumentovala k věci samé; její argumentaci u jednání tedy nelze posoudit jinak než jako opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 odst. 2 s.ř.s.)

Proto soud pouze *obiter dictum* poznamenává, že přijetí argumentace žalobkyně by znamenalo, že požádá-li cizinec o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, ačkoli k tomu není oprávněn a zároveň téhož dne požádá o vízum k pobytu nad 90 dnů ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bude automaticky oprávněn požádat o dlouhodobý pobyt přímo na území České republiky. Právní úprava žádostí o trvalý pobyt a dlouhodobý pobyt obsažená ve svém celku v zákoně o pobytu cizinců by tedy, při souhlasu s žalobkyní předestřenou konstrukcí, zcela postrádala smysl, zejména pokud jde o povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny k příslušnému zastupitelskému úřadu za situace, kdy žadateli doposud nebylo uděleno

na území České republiky žádné pobytové oprávnění dlouhodobého charakteru, což je právě případ žalobkyně.

To ostatně navazuje na závěry již zdejší soudem vyslovené v jiné věci, týkající se žádosti téže žalobkyně o udělení trvalého pobytu, rozhodované pod sp. zn. 62 A 89/2014; zdejší soud zdůraznil, že přijetí argumentace žalobkyně by vedlo k absurdnímu důsledku, kdy by na základě opakovaného podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu „řetězení“ fikcí povoleného pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2015, č.j. 5 Azs 98/2015-32, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2013, č.j. 4 Ans 3/2013-26). Z uvedené věci je zdejšímu soudu též známo, že žalobkyně má na území České republiky děti školního věku, které zde mají trvalý pobyt a které zde již několik let žijí. K zohlednění této situace však slouží jiné instituty (např. upuštění od povinnosti podat žádost zastupitelskému úřadu osobně).

Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec jediného uplatněného žalobního bodu nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení proti žalované nenáleží; to náleží žalované. Té však žádné náklady vynaložené nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. října 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu